

Sygn. akt XI W 2687/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Piotr Brzeziński, Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. C., E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18 lutego 2015 roku, 18 marca 2015 roku, 28 kwietnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **R. P. P. (1)**

synowi W. i M. z domu S.

urodzonemu (...) w M.

obwinionemu o to, że:

w dniu 6 czerwca 2013 roku około godziny 01:40 w W. na ulicy (...) spożywał alkohol - piwo (...) z puszki o pojemności 0,5 l i zawartości alkoholu 5,8 % w miejscu zabronionym,

tj. o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 r.,

I. obwinionego R. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za to na podstawie tego przepisu skazuje go, zaś na podstawie art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2687/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2013 roku około godziny 1:40 obwiniony R. P. (2) wraz z dwoma swoimi braćmi – P. P. (2) i A. P. przebywał przy ul. (...) w W..

We wskazanym wyżej miejscu i czasie obwiniony, podobnie jak towarzyszący mu bracia, spożywał napój alkoholowy w postaci piwa marki (...) o zawartości alkoholu 5,8%.

Powyższe zaobserwowali przejeżdżający w tym miejscu radiowozem funkcjonariusze Straży Miejskiej – A. K. i J. B.. W związku z faktem spożywania przez obwinionego alkoholu w miejscu, gdzie jest to zabronione - została wobec niego podjęta interwencja przez wyżej wskazanych strażników miejskich.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. notatkę urzędową (k. 1-6),
2. zeznania świadka A. K. (k. 12v, 107),
3. zeznania świadka J. B. (k. 118-119 oraz k. 6v i 111-112 akt sprawy XI W 9876/13 tut. Wydziału),
4. częściowo wyjaśnienia obwinionego R. P. (1) (k. 117),
5. częściowo zeznania świadka P. P. (2) (k. 133-134),
6. częściowo zeznania świadka A. P. (k. 119),
7. kopię notatników służbowych (k. 50-55).

Obwiniony R. P. (2) przesłuchany w niniejszej sprawie w postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że faktycznie w wyżej wskazanym miejscu i czasie przebywał z dwoma braćmi, jednak w momencie interwencji Straży Miejskiej ani on, ani żadna z towarzyszących mu osób nie spożywała alkoholu.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego R. P. (1), w których zaprzeczył on, jakoby popełnił zarzucane mu wykroczenie, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez niego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

W ocenie Sądu wiarygodne są jedynie te wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdza on swoją obecność w dniu i miejscu wskazanym w zarzucie. Wyjaśnienia w tym zakresie nie są sporne i znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.

Fakt, iż obwiniony faktycznie popełnił przypisane mu wykroczenie znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w niniejszej sprawie, a w szczególności w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków – A. K. i J. B. i notatce urzędowej sporządzonej po interwencji funkcjonariuszy Straży Miejskiej.

Zeznania A. K. i J. B. są spójne, logiczne, jasne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto wzajemnie ze sobą korespondują. Wskazać należy iż osoby te, będące strażnikami miejskimi i posiadające status funkcjonariusza publicznego, zeznawały obiektywnie i nie miały interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążyć obwinionego czy jakąkolwiek inną osobę. Zeznania świadków pozwalają – w powiązaniu z treścią sporządzonej po zdarzeniu notatki urzędowej oraz treścią zapisów w notatnikach służbowych ustalić stan faktyczny w niniejszej sprawie. Relacje wskazanych świadków są ze sobą zgodne, zarówno co do zachowania obwinionego, jak i miejsca popełnienia czynu. Ponadto A. K. i J. B. zgodnie i precyzyjnie określili rodzaj alkoholu spożywanego przez obwinionego oraz

towarzyszących mu mężczyzn. Z powyższych względów Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków w pełnym zakresie.

Zeznania M. K. nic do sprawy niniejszej nie wniosły w zakresie istotnym z punktu widzenia sprawstwa obwinionego przypisanego mu czynu.

Sąd poddał ocenie również zeznania złożone przez świadków A. P. i P. P. (2). Przebieg zdarzeń przedstawiony przez wskazane osoby jest całkowicie odmienny od przedstawionego przez interweniujących strażników miejskich. W ocenie Sądu zeznania powyższe zasługują na uwzględnienie jedynie w takim zakresie, w jakim potwierdzają miejsce i czas zdarzenia. Sąd nie dał im wiary w pozostałej części. W ocenie Sądu wersja przedstawiona przez obu świadków ma służyć jedynie uniknięciu odpowiedzialności przez obwinionego, który jest ich bratem. Zeznania A. P. i P. P. (2) należy ocenić jako stronnicze. Stanowią one jedynie ustaloną wersję wydarzeń, korzystną dla obrony obwinionego. Zauważyć należy, iż także przeciwko tym dwóm świadkom toczyła się sprawa o tożsame wykroczenie i świadkowie ci konsekwentnie prezentują wersję wydarzeń, jaka stanowiła ich linię obrony w ich sprawie. Sąd stwierdził również, iż między wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami jego braci rysują się rozbieżności. Osoby te bowiem odmiennie wskazywały, czy, kiedy i jaki piły alkohol przed interwencją Straży Miejskiej. Konkludując, w ocenie Sądu zeznania wskazanych świadków nie mogą stanowić podstawy dla ustalenia stanu faktycznego, albowiem są one nieobiektywne.

Za wiarygodne Sąd uznał pozostałe dokumenty, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Zostały one sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi popełnia ten, kto m. in. spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 14 ust. 1 i 2a-6, tj. na ulicach, placach i w parkach, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów (art. 14 ust. 2a).

Nie ulega wątpliwości Sądu, że zachowanie obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia opisanego w wyżej wskazanej ustawie.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu R. (...), Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W ocenie Sądu wymierzona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 §

2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego oraz jego stosunki rodzinne (małoletnie dziecko na utrzymaniu), a także uprzednią niekaralność za przestępstwa (k. 48) i karalność za wykroczenia (k. 57).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 złotych jest wystarczająca i sprawiedliwa. Wymierzając obwinionemu karę grzywny w takiej wysokości, Sąd miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma ona osiągnąć wobec obwinionego. Zdaniem Sądu grzywna w wysokości 100 złotych będzie wystarczająca, aby uzmysłwić obwinionemu naganność jego postępowania. Spełni ona też cele kary w zakresie społecznego oddziaływania.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.